

***El bar de l'AVE* - Valentí Puig**

Com Baltasar Porcel, Valentí Puig (Palma, 1949) s'ha proposat acostar-se narrativament a un tema tan poc tractat en la literatura catalana com el poder (empresarial, financer, polític). Com va succeir a Porcel, aquesta proximitat al poder l'ha perjudicat en termes literaris. Malgrat la trentena de llibres que ha publicat i la qualitat de la seva escriptura, encara és vist com un cos estrany dins el *milieu*, on predomina l'interès pels dèbils, marginals i dissortats.

Els protagonistes d'*El bar de l'AVE* són membres d'una nissaga barcelonina poderosa i arborescent, amb les arrels situades en l'estraperlo, la dictadura i el turisme, i ramificacions a Madrid i Mallorca. A la novel·la s'hi adhereixen tot de personatges suplementaris: el porter de l'edifici i un taxista anònim, però també un periodista equívoc i un assessor financer, entre molts altres. Valentí Puig excel·leix en la construcció d'escenes que inclouen un gust amorós pels detalls, sovint presentats en forma d'enumeracions que inclouen fugues cap a la poesia o l'assaig.

La novel·la no està formada per capítols que configuren una trama decinomònica, sinó que combina escenes en què els personatges s'alternen i es multipliquen sense subjecció a cap estructura temporal. El lector no accedeix a una concatenació de causes i efectes, sinó més aviat a una sedimentació de moments epifànics. Més que davant una novel·la estricta, doncs, som davant un paisatge on es mouen amb soltesa uns afortunats que forgen el seu propi costumisme a l'hotel Ritz i a la mansió de Pedralbes.

Valentí Puig es mostra com un retratista compassiu que de tant en tant s'enamora d'un personatge secundari, que tant pot ser la propietària d'una botiga de fruita com un monjo autoconscient. *El bar de l'AVE* és el *Gran hotel* de la Barcelona del segle XXI, amb personatges que entren i surten d'escena sempre ben vestits, una barreja barcelonina de *Mort de dama* i del *Nocturn de primavera*, amb ancianes que s'apaguen sense cedir poder i heterònims que monologuen amb perspicàcia.

A vegades costa distingir la nostàlgia d'una època de la nostàlgia d'una edat: "Podien sentir l'alè dels déus caníbals. Ara tot és prosa." Aforístic i demiúrgic, cronista del món *upper*, Valentí Puig està fent el que no va culminar Porcel –que va acabar escrivint a corre-cuita, com si tingués por de fer tard a una cita important-. Els rics bé mereixen alguna novel·la.